

บทที่ 4

บทความในนิตยสารสรรสาระ

นิตยสารสรรสาระมีบทความประเภทต่างๆ รวมทั้งคอลัมน์ประจำที่หลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละฉบับ ซึ่งบทความเหล่านี้ผ่านการเขียน ย่อ ตรวจสอบแก้ไข ตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างละเอียดเพื่อรักษาระดับมาตรฐานที่สูงของนิตยสารไว้ ทั้งนี้ในการคัดเลือกบทความที่จะนำมาบรรจุไว้ในนิตยสารแต่ละฉบับนั้นมีหลักการที่กองบรรณาธิการยึดปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

นิตยสารสรรสาระเป็นนิตยสารประเภททั่วไปจึงมีข้อเขียนหลายประเภทแบ่งออกได้เป็น

เรื่องกินใจ (Emotional)	ครอบครัว (Family)
การพัฒนาตนเอง (Self help)	ธรรมชาติและสัตว์ (Nature/ Animal)
มิตรภาพ (Friendship)	ศิลปะในการดำรงชีวิต (Art of living)
เรื่องที่ไม่ลืม (Unforgettable)	สุขภาพและยารักษาโรค (Health/Medicine)
ผู้บริโภค (Consumer)	อาหารและความฟิตของร่างกาย (Diet/Fitness)
อาหาร (Food)	เพศและชีวิตการแต่งงาน (Sex/Marriage)
ข้อมูลข่าวสาร (Information)	แอลกอฮอล์ ยาเสพติด (Alcohol/Drugs)
วิทยาศาสตร์ (Sciences)	รัฐบาล การเมือง (Government/Politics)
ระหว่างประเทศ (International)	ประวัติศาสตร์ (History)
กองทัพ (Military)	ธุรกิจเศรษฐศาสตร์ (Business/Economics)
มาตรการกฎหมาย (Crime/Law)	บันเทิง (Entertainment)
สิ่งแวดล้อม (Environment)	เรื่องน่าสนใจของบุคคล (Human interest)
กีฬา (Sports)	สารคดีภาพ (Picture feature)
เรื่องตามฤดูกาล (Seasonal)	เรื่องแปลกประหลาด (Off-beat)
เรื่องจริงระทึกใจ (Drama/Adventure)	

นิตยสารแต่ละฉบับจะมีส่วนผสมของบทความ คอลัมน์ประจำที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ เรียกว่า “สูตร (Formula)”

“นิตยสารริคเคอร์ตส์ ไคเจสท์เองก็มีสูตรที่เป็นเอกลักษณ์ ได้แก่ บทความที่แสดงความคิดเห็นอย่างมีระดับ เหมือนการสนทนาพูดคุย มองโลกในแง่ดี เสนอวิธีง่ายๆ สำหรับการแก้ปัญหาต่างๆ นิตยสารริคเคอร์ตส์ ไคเจสท์ เป็นหนึ่งในนิตยสารที่มีความสม่ำเสมอในการรักษาเอกลักษณ์ของนิตยสารตั้งแต่ฉบับแรกในปี 1922”

¹ Roy Paul Nelson , Publication design , (Iowa : Wm. C. Brown company publishers, 1972),

4.1 การคัดเลือกและจัดเรียงลำดับบทความ

นิตยสารสรรสาระแต่ละฉบับแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

1. ส่วนหน้าของเล่ม (Front of book)

ส่วนนี้จะเริ่มตั้งแต่หน้าปกถึงหน้าบทความนำ มีโฆษณาแทรกบทความ บทความในส่วนหน้าของนิตยสารสรรสาระจะเน้นเรื่องที่น่าสนใจ เช่น มิตรภาพความรัก เป็นต้น และบทความส่วนนี้จะมีความยาวไม่มากนักเฉลี่ยประมาณ 3-4 หน้า

2. ส่วนกลางเล่ม (Well section)

ส่วนนี้ของเล่มจะเป็นช่วงที่ไม่มีโฆษณาแม้แต่ชิ้นเดียว จะมีแต่บทความและคอลัมน์ประจำ เพื่อให้การอ่านเป็นไปอย่างต่อเนื่องไม่สะดุด ส่วนนี้เริ่ม (Start of well) ด้วยบทความ (Lead story) เป็นต้นไป โดยจะมีรูปมีภาพสีสัน (สัญลักษณ์ของนิตยสาร) อยู่ในหน้าเปิดเรื่อง บทความนำต้องเป็นบทความที่มีประเด็นที่ดี น่าสนใจ เช่น ปัญหาสังคม การเมือง การเอาชนะอุปสรรค เป็นต้น โดยบทความนี้อาจจะไม่ใช่บทความที่ขึ้นปกหน้า

บทความในส่วนนี้ต้องเป็นบทความที่มีเนื้อหาสาระที่หนักมากกว่าส่วนหน้าเล่มและส่วนท้ายเล่ม มีความลึกซึ้งตรึงใจ มีผลกระทบต่อผู้อ่าน มีความหลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละเดือน เช่น เรื่องจริงระทึกใจ เรื่องที่ลืมไม่ลง เป็นต้น

3. ส่วนท้ายเล่ม (Back of book)*

ส่วนนี้จะอยู่ในช่วงท้ายเล่ม เริ่มตั้งแต่หน้าใดไม่แน่นอนเพราะขึ้นอยู่กับความยาวของบทความสุดท้ายของส่วนกลางเล่ม แต่มีข้อสังเกตได้จากหน้าโฆษณาหน้าแรกนับตั้งแต่ส่วนหน้าเล่มก็จะหมายถึงเริ่มส่วนท้ายเล่ม ส่วนนี้มีหน้าโฆษณาแต่ไม่มากเท่าส่วนหน้าเล่ม มี “หนังสือที่น่าอ่าน (Book section)” หรือ “รายงานพิเศษ (Special feature)” อยู่เป็นบทความสุดท้ายของเล่ม

¹บทความของนิตยสารสรรสาระมีแหล่งที่มาจาก

1. บทความคัดเลือก (Pick-up story) จากรีดเดอร์ส ไคเจสท์ฉบับอเมริกา ที่มีประมาณ 24-25 เรื่องต่อฉบับ

* Back of book หมายถึงส่วนของนิตยสารที่ต่อกับบทความสำคัญ เป็นส่วนที่ประกอบด้วยบทความต่างๆ โฆษณาและเรื่องสั้นท้ายหน้า

¹ สัมภาษณ์ สมถวิล จรรยาพงษ์, บรรณาธิการอำนวยการนิตยสารสรรสาระ, 6 พฤศจิกายน 2541.

7. บทความทั้งหมดเล่มควรเป็นส่วนประกอบระหว่างบทความที่คัดเลือกจากกริดเคอร์ส ไคเจสท์ฉบับอื่นกับบทความภายในประเทศในอัตราส่วนครึ่งต่อครึ่ง
8. ชื่อเรื่องควรจะดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน สั้นและชัดเจน แต่ไม่ควรตั้งชื่อเรื่องที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านไปจากความน่าสนใจของเนื้อเรื่อง
9. บทความนำต้องมีความหมายอย่างลึกซึ้ง เช่น ปัญหาสังคม เรื่องเล่ากินใจ เรื่องจริงระทึกใจ และบทความนำในแต่ละเล่มต้องเป็นบทความต่างประเทศกัน
10. บทความนำ หนังสืออ่าน และ สารคดีพิเศษควรเป็นเรื่องที่แตกต่างกัน เช่น ไม่ควรมีบทความนำเรื่องเด็กป่วยและมีหนังสืออ่านเกี่ยวข้องกับอาการป่วยของเด็ก เป็นต้น
11. ไม่ควรมีบทความที่มีเรื่องราวใกล้เคียงกันถึง 3 บทความในเล่มเดียวกัน

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับนิตยสารสรรสาระคือสารบัญ (Table of content) สรรสาระมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 4 ข้อ คือ ให้ข้อมูล เพิ่มความรู้ สร้างความบันเทิง และเป็นแรงบันดาลใจ เรียกว่า “นิตยสารสรรสาระเป็นนิตยสารของคนดี”

การที่จะทำให้นิตยสารมีคุณภาพนั้นนอกจากบทความที่ดีแล้วยังต้องเรียงลำดับบทความให้เหมาะสมด้วย นิตยสารสรรสาระให้ความสำคัญกับการเรียงลำดับบทความอย่างยิ่ง และบรรณาธิการทุกคนก็พึงตระหนักถึงการสร้างสารบัญที่ดี การคัดเลือกบทความควรจะเป็นบทความที่ผู้อ่านสนใจ และต้องสร้างความสมดุลของแต่ละฉบับ การจัดเรียงลำดับบทความจะวางเป็นแบบลูกคลื่น มีเรื่องหนักและเบา เรื่องยาวและสั้นแทรกด้วยคอลัมน์ประจำเพื่อให้ผู้อ่านได้พักการอ่านและมีจังหวะในการอ่าน

บรรณาธิการประจำฉบับจะไม่เลือกบทความที่หนักมากเกินไปลงหลายบทความในเล่มเดียวกัน โดยเฉพาะบทความเกี่ยวกับอาชญากรรม การแพทย์ ต้องมีบทความสำหรับผู้หญิงและผู้ชาย บทความและคอลัมน์ประจำต้องไม่ขัดแย้งกันและที่สำคัญคือต้องไม่ลืมบทความสำหรับผู้อ่านวัยเยาว์

นอกจากประเภทของบทความแล้ว วิธีการเขียนก็มีความสำคัญ ในแต่ละเล่มไม่ควรมีบทความประเภทผู้เขียนเล่าเรื่อง (First person) ติดกัน หรือบทความที่มีวิธีการเขียนเหมือนกัน เช่น ลำดับเวลา เรื่องประเภทวิธีการ (How to) ไม่ควรอยู่ติดกัน เรื่องที่แบ่งเป็นช่วงเวลาก็ควรอยู่ห่างกัน เป็นต้น

3 บทความหลักของนิตยสารสรรสาระคือ บทความนำ เรื่องจริงระทึกใจ (Drama in real life) และหนังสืออ่าน หรือ สารคดีพิเศษ ซึ่งบรรณาธิการประจำฉบับต้องใส่ใจในการคัดเลือกเป็นพิเศษ

¹ สัมภาษณ์ เกียรติสุดา สุริยศ , บรรณาธิการอาวุโสนิตยสารสรรสาระ , 19 ตุลาคม 2541.

หลักการเขียนบทความของนิตยสารรีดเคอร์ส โดเจสท์เหมือนการสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เริ่มต้นเป็นฉากตื่นตื่นเช้าใจ ต่อด้วยการแนะนำตัวละคร ลำดับเหตุการณ์และที่มาของความคิด ทศนคติใหม่ๆ ในการทำความดี ได้รับแรงบันดาลใจอย่างไร และจบเรื่อง

4.2 คอลัมน์ประจำ (Department)

คอลัมน์ประจำ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของนิตยสารซึ่งมีเนื้อหาสาระแนวเดียวกันต่อเนื่องกันฉบับต่อฉบับ ผู้อ่านมักจะมี ความคุ้นเคยกับคอลัมน์ที่โปรดปรานของตนทันทีที่ซื้อนิตยสาร การจัดคอลัมน์ประจำมีประโยชน์อย่างยิ่ง ในด้านที่ว่า ผู้อ่านได้เรียนรู้บุคลิกของนิตยสาร เกิดความเคยชินกับรูปแบบของหนังสือ และประการสำคัญทำให้รู้ว่าถ้าต้องการอ่านเรื่องเกี่ยวกับอะไรแล้ว จะสามารถเปิดอ่านได้ที่หน้าไหน

นิตยสารสรรสาระมีคอลัมน์ประจำต่างๆ ดังนี้

4.2.1 ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ (Life's like that)

คอลัมน์นี้เป็นเรื่องเล่าที่เกิดขึ้นจริง เป็นเรื่องตลกมีมุขเด็ด ที่สำคัญคือ ต้องเป็นเรื่องที่เป็นประสบการณ์ของผู้ใหญ่ สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กๆ ก็สามารถลงได้แต่ต้องมีข้อคิดสำหรับผู้ใหญ่ ด้วย เรื่องในคอลัมน์นี้เป็นเรื่องที่ไม่เคยพิมพ์ในนิตยสารอื่นมาก่อน ตัวอย่างเช่น

“ผมทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ แต่ครอบครัวอยู่จังหวัดชัยนาท นานๆ จึงจะมีโอกาสไปส่งลูกสักครั้ง วันหนึ่ง เมื่อส่งลูกชายวัยสี่ขวบเข้าห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว ก็รู้สึกปวดท้อง คิดว่าคงจะต้องเสียแนนอน ครั้นจะออกไปหาห้องน้ำที่อื่นก็กลัวจะไม่ทัน จึงมองหาห้องน้ำในโรงเรียน พอมีเด็กผู้ชายวัยประมาณห้าถึงหกขวบเดินผ่านมา ผมคิดว่าถ้าถามจากเด็กคงจะเร็วกว่าค้นหาเอง จึงถามโดยใช้คำถามง่ายๆ แบบเด็กๆ ว่า “หนูรู้ไหมเอ่ย ห้องน้ำอยู่ไหน” เด็กน้อยหนึ่งไปสั๊กพักแล้วตอบผมว่า “ผมยอมครับ”

4.2.2 คำคม (Quotable quotes)

คำคมที่หลากหลายคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้คอลัมน์นี้เป็นคอลัมน์ที่น่าสนใจ คำคมต้องเป็นความคิดเห็นที่ดี เข้าใจง่าย เป็นคำคมที่มีต่อเรื่องราวทั่วไป ทั้งที่เป็นประเด็นสำคัญในปัจจุบันหรือเป็นสิ่งที่ เป็นธรรมชาติของโลกเหมาะสมกับทุกกาลเวลา ตัวอย่างเช่น

“ปรัชญาชีวิตของผมก็คือ ความยากลำบากจะอันตรายเมื่อเราเผชิญกับมันอย่างกล้าหาญ

โดย ไอแซค อสิมอฟ¹

¹ มาลี บุญศิริพันธ์, “การจัดทำนิตยสาร,” (กรุงเทพมหานคร : คณะวารสารศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538).(อค์สำเนา), หน้า 8.

4.2.3 หนึ่งนาทีกับความในใจ (Personal glimpses)

เกร็ดชีวิตของบุคคลสำคัญหรือผู้ที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่ทำงานของคุณ เช่น ศิลปิน นักธุรกิจ นักกีฬา นักการเมือง แพทย์ เป็นต้น

เรื่องราวของบุคคลที่จะลงต้องเป็นเรื่องที่ไม่มีใครรู้หรือรู้ไม่มากนัก เรื่องราวเกี่ยวกับวัยเด็ก ความยากลำบากกว่าจะประสบความสำเร็จ จุดผกผันในชีวิต หรือการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ตัวอย่างเช่น

“ไม่ลองไม่รู้”

หากไม่ได้แมรี ผู้เป็นน้องสาว เมล กิบสันคงไม่มีวันประสบความสำเร็จอย่างที่เห็นบนจอเงินแน่ละ นัยน์ตาสีฟ้าเย็นเยียบและมาดหล่อแบบลูกทุ่งของเขามีส่วนในความสำเร็จนิดหน่อย พรสวรรค์ด้านการแสดงที่มีมาแต่กำเนิดก็เช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเก่งกาจหรือหล่อเหลาแค่ไหน กิบสันก็อาจจะยังจมปลักอยู่ในโรงงานน้ำส้มคั้น หากน้องสาวไม่กรอกใบสมัครให้เขาเข้าศึกษาต่อที่สถาบันการละครแห่งชาติในเมืองชิคาโก โดยที่เขาเองไม่รู้เรื่อง

“ตอนนั้นผมร้อนเร่ไปเรื่อยๆ โดยไร้จุดหมาย ไม่อยากทำอะไรสักอย่าง” กิบสันพูดถึงช่วงหลังจบชั้นมัธยมปลาย

ตอนที่สถาบันฯ ติดต่อมา กิบสันบอกกับตัวเองว่ามาถึงจุดนี้แล้วก็น่าจะลองไปทดสอบดู เขาสอบผ่านและ 20 ปีหลัง พนักงานผสมน้ำส้มคั้นก็กลายเป็นหนึ่งในนักแสดงที่ได้รับความนิยมและค่าตัวสูงที่สุดในโลก”

4.2.4 ประเด็นชวนคิด (Points to ponder)

เรื่องราวที่กระตุ้นความคิดที่จะสร้างความบันเทิงแก่ผู้อ่าน เปลี่ยนแปลงทัศนคติในการมีความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ศรัทธา ธรรมชาติ ธุรกิจ เกี่ยวกับชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ความหมายของชีวิต ต้องเป็นความคิดเห็นของนักเขียนผู้มีชื่อเสียง เป็นประเด็นที่ทำให้ผู้อ่านได้คิดในมุมมองใหม่ ตัวอย่างเช่น

“มูฮัมหมัด อาลี : โรงยิมไม่ใช่แหล่งผลิตวีรบุรุษในโลกกีฬา ผู้ชนะต้องมีคุณสมบัติเฉพาะตัว ได้แก่ ความต้องการอันแรงกล้า ความใฝ่ฝัน และวิสัยทัศน์ คนที่จะเอาชนะผู้อื่นได้ต้องมีความมุ่งมั่นจนถึงนาทีสุดท้าย ต้องเร็วกว่าผู้อื่นเล็กน้อย รวมทั้งต้องผ่านการเลือกร้อยอย่างหนักและมีความวิริยะเป็นที่ตั้ง ทั้งนี้ความวิริยะต้องแรงกล้ากว่าทักษะทั้งหมด”

4.2.5 ข่าวจากโลกการแพทย์ (News from the world of medicine)

ข่าวความก้าวหน้าในวงการแพทย์ สุขภาพ การวิจัย สุขภาพของผู้บริโภค เทคโนโลยี ตัวอย่างข่าวเช่น

“การบำบัดอาการกรน

ข่าวดีสำหรับคนนอนกรน โดยเฉพาะในสหรัฐฯ ซึ่งมีคนนอนกรนถึง 40 ล้านคน ปัจจุบันองค์การอาหารและยาของสหรัฐรับรองการรักษาอาการกรนวิธีใหม่แล้ว วิธีนี้มีข้อดีคือแทบไม่เจ็บปวดเลย

ขณะหลับเนื้อเยื่อค้ำหลังคอกของบางคนจะคลายตัว และบางครั้งจะหย่อนลงไปปิดทางเดินหายใจ ทำให้เกิดเสียงกรนเนื่องจากเนื้อเยื่อที่ขวางทางเดินหายใจจะกระพือตัวขณะหายใจเข้าออก กระทั่งทุกวันนี้ วิธีที่ดีที่สุดสำหรับรักษาอาการกรนคือผ่าตัดด้วยแสงเลเซอร์ ซึ่งดีในแง่ไม่ต้องนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลแต่อาจจะเป็นการผ่าตัดที่เจ็บปวดเอากการ

วิธีใหม่ที่เรียก ซอมโนพลาสติก (Somnoplasty) เริ่มด้วยการสอดขั้วไฟฟ้าขนาดเล็กไว้บริเวณเพดานอ่อน โคนปากซึ่งจะส่งคลื่นวิทยุออกมาทำให้เนื้อเยื่อบริเวณนั้นร้อน ส่งผลให้เนื้อเยื่อหดและดึงตัวขึ้นในหลายสัปดาห์ต่อมา ผลการศึกษาที่ผ่านมาบ่งชี้ว่า วิธีนี้คนไข้ฟื้นตัวเร็วกว่าการรักษาด้วยเลเซอร์ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะใช้วิธีใดในสองวิธีดังกล่าวนี้ บางครั้งอาจต้องรักษาซ้ำหลายครั้งกว่าจะให้ผลลัพธ์ที่ต้องการ”

4.2.6 หัวเราะคือยารักษา (Laughter, the best medicine)

คอลัมน์นี้มีในทุกฉบับของนิตยสารสรรสาระและนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์ทุกฉบับ เพราะเป็นแบบฉบับและเอกลักษณ์ของคอลัมน์ประจำของนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์ ต้องมีเรื่องตลกหลากหลายประเภท การคัดเลือกเรื่องที่จะลงในคอลัมน์นี้ต้องถามตนเองว่า “เรื่องนี้ทำให้เราหัวเราะดังออกมาหรือไม่” “เราสามารถเล่าเรื่องนี้ให้คนที่เพิ่งรู้จักได้หรือไม่” ถ้าคำตอบคือ “ใช่” สำหรับทั้ง 2 คำถาม แสดงว่าเรื่องนั้นสามารถลงในคอลัมน์นี้ได้

เนื่องจากนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์มีผู้อ่านหลายประเภท หลายวัย หลายอาชีพ ดังนั้นเรื่องตลกต้องมีความหลากหลาย แต่ก็มีเคล็ดลับคือเรื่องตลกที่คนส่วนใหญ่ชอบได้แก่เรื่องของทนาย แพทย์ นักการเมือง นักกอล์ฟ ความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิงซึ่งต้องระวังมากไม่ให้หยาบคาย ตัวอย่างของเรื่องในคอลัมน์นี้ เช่น

“คนไข้ “หมอครับ ก่อนที่ผมจะแต่งงานกับซาราห์วันเสาร์หน้า ผมอยากจะเปิดอกครับ”

หมอ “คุณเก็บอะไรไว้ในอกล่ะ”

คนไข้ “รอยสักที่เขียนว่า “ผมรักอลิส” ครับ”

4.2.7 ตลกในรั้วมหาวิทยาลัย (Campus comedy)

เรื่องจริงตลกๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัย เรื่องแปลกๆ เพื่อตลกกลุ่มผู้อ่านวัยรุ่นนักรักชีวิตในและนอกรั้วมหาวิทยาลัยของนักศึกษารุ่นปัจจุบัน ศิษย์เก่า อาจารย์ หรือครอบครัว อาจจะเป็นเรื่องในห้องเรียน ห้องสอบ เพื่อนร่วมห้อง โรงอาหาร เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

“นักเรียนพยาบาลทุกคนจะต้องลงเรียนวิชาการให้ยา ผลการสอบครั้งแรกทำเอาฉันใจหายที่แก่สมการผิดทุกข้อเพราะใช้สูตรผิดจึงรีบไปอธิบายให้อาจารย์ฟังด้วยความหวังว่าคะแนนจะดีขึ้นและยังคง “ยืนยัน” ในคำตอบเดิมทุกข้อ

“ถ้าอย่างนั้นอาจารย์ก็ “ยืนยัน” ได้ว่า คนไข้ต้องเสียชีวิตหมดทุกคนแน่” อาจารย์ตอบ”

4.2.8 เครื่องแบบเสฮา (Humor in uniform)

คอลัมน์นี้เป็นเรื่องตลกที่เกี่ยวกับกองทัพ ค่ายทหาร โรคคิดถึงบ้าน เป็นต้น ต้องมีเรื่องของกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศผสมกันไป ตัวอย่างเช่น

“ระหว่างการฝึกขั้นพื้นฐานที่ฐานทัพฟอร์ตเลียวนาร์ควูด รัฐมิสซูรี ทุกคนในกองร้อยต้องทดสอบร่างกายตามแบบทหาร ซึ่งมีการวิดพื้น 52 ครั้งอยู่ด้วย ทหารใหม่คนหนึ่งตรงหน้าผมผ่านการทดสอบวิดพื้นมาแล้วครั้งหนึ่ง จำครูฝึกที่คุมการวิดพื้นอยากจะให้ทหารใหม่ฝึกหนักๆ เลยนับครั้งที่ 41 เข้าไปมาสองสามครั้ง แต่แล้วก็ให้ผ่านการทดสอบทั้งที่ยังเหลืออีก 11 ครั้ง ทำเอาทหารใหม่หยุดค้างในท่ายกตัวขึ้น

“นายกำลังทำอะไรนะ” ครูฝึกถาม

ทหารหนุ่มมองตาอย่างใจเย็นแล้วตอบว่า “รอครูนับตามให้ทันครับผม”

4.2.9 เรื่องเล่าจากทั่วทิศ (Notes from all over)

ผู้อ่านมักมีความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ทั่วโลก และมีเรื่องราวที่น่าสนใจ ตลกขบขันเกิดขึ้นตลอดเวลา

คอลัมน์นี้เป็นเรื่องหรือข้อมูลที่ให้ความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา เปิดโลกทัศน์ใหม่แก่ผู้อ่าน โดยอาจจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ ธุรกิจ อาหาร สัตว์ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

“ญี่ปุ่น

เมื่อลูกกอล์ฟของโนริอากิ ยามาชิตะลอยละลิวไปตกลงบนกรีนที่หลุมสิบห้าของสนามสโมสร กอล์ฟอาบิโกะ แล้วกระดอนขึ้นสองครั้งก่อนที่จะกลิ้งหลุมไปในแบบที่เรียกกันว่าโฮลอินวัน หัวใจของเขาก็หล่นลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม

โฮลอินวันหรือการหวดลูกครั้งเดียวลงหลุมนั้นเป็นสุดยอดปรารถนาของนักกอล์ฟทั้งหลายแต่ชาวญี่ปุ่นกลับเรียกมันว่า อาร์บาโตโรสุ หรือ แร็งทะเล ทั้งนี้เพราะตามประเพณี ผู้ที่ได้โฮลอินวันจะต้องเลี้ยงเครื่องดื่ม อาหารค่ำและชื่อของขวัญแจกเพื่อนๆ และสมาชิกคนอื่นๆ ของสโมสร ซึ่งอาจเป็นการผลาญเงินคิดเป็นเงินไทยอย่างน้อย 250,000 บาท

นี่แหละที่อธิบายว่าทำไมญี่ปุ่นจึงมีประกันประเภทโฮลอินวัน ทุกวันนี้ นักกอล์ฟเกือบสี่ล้านคนในญี่ปุ่นจ่ายเงินรวมกันกว่า 5,200 ล้านบาทต่อปีเพื่อซื้อกรมธรรม์คุ้มครองการตีได้อย่างยอดเยี่ยมของตน และประกันอุบัติเหตุในสนามกอล์ฟไปด้วย

ชาวญี่ปุ่นถือกันว่าผู้ที่โชคคิดควรแบ่งปันให้ผู้อื่นตอนที่ยามาซิตะได้โฮลอินวันเป็นครั้งแรกเมื่อปีที่ผ่านมาแล้ว เขาต้องจ่ายเงินไปถึง 325,000 บาท เพื่อซื้อรองเท้ากอล์ฟ ถุงกอล์ฟ ผ้าเช็ดตัว อาหารค่ำ และเครื่องดื่มแจกเพื่อนๆ นับเป็นจำนวนที่มากกว่าเงินเอาประกัน 125,000 บาทตามกษัตริย์ ดังนั้นเพื่อเป็นการปลอดภัยไว้ก่อน (จากโชคคิด) เขาจึงเพิ่มเงินเอาประกันขึ้นเป็นสองเท่า

ช่างเหมาะเจาะอะไรอย่างนั้น อีกไม่ถึงปีให้หลังเขาก็ทำโฮลอินวันในหลุมที่สิบห้าได้อีก คราวนี้เงินที่ได้จากบริษัทประกันมากพอจนเขาไม่ต้องเคียดแค้น

4.2.10 สารพัดสารพันวันทำงาน (All in a day's work)

เรื่องเล่าตลกๆ เกี่ยวกับการทำงาน ทุกอาชีพ เช่น แพทย์ นายธนาคาร นักบิน นักแสดง พ่อครัว ทนายความ ตำรวจ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

“สัปดาห์ก่อนผมเป็นหัวหน้าเวิร์คคนไข้ในโรงพยาบาลประจำจังหวัด เขากับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลพยายามพูดขอร้องผู้มาเยี่ยมให้เลิกรบกวนเวลาพักผ่อนของคนไข้ แต่ไม่มีใครฟังเลย ในที่สุดจึงคิดป้ายหน้าห้อง ข้อความว่า “คำเตือน : ผู้ล่วงล้ำจะถูกฆ่าตัด”

กลยุทธ์นี้ได้ผลปรากฏว่าไม่มีคนเข้าไปเยี่ยมคนไข้ที่เวิร์คนั้นอีกเลย”

4.2.11 เรื่องพิกลคนพิลึก (That's outrageous)

เรื่องเกี่ยวกับความหมกหมอง ความโง่เขลา อาชญากรรม หรือปัญหาซึ่งเกิดจากรัฐบาล เหตุการณ์ที่สามารถป้องกันมิให้เกิดอีกได้ เป็นความตลกของมนุษย์และความไร้ความคิด ตัวอย่างเช่น

“คนช่างฟ้อง

ย้อนไปเมื่อปี พ.ศ. 2517 นายคอลิน เพียร์อนวัย 19 ปีถูกลงโทษจำคุก 25 ปีถึงตลอดชีวิตในข้อหาฆ่าคนตาย

มาวันนี้เขายื่นฟ้องเรือนจำรัฐนิวยอร์กไม่ต่ำกว่า 544 ข้อหาซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับความยากลำบากในคุก มีตั้งแต่กาแฟเย็นชืด ห้องขังฉืดยามาแมลง นอนไม่เป็นสุขเพราะผู้คุมปลุกให้มารับยามแก่เจ็บคอ ไปจนถึงเรื่องส่งหนังสือพิมพ์ของเขาคิดไปยังห้องขังอื่น

ผู้คนรู้จักอดีตนักโทษวัย 41 ปีคนนี้ในอีกชื่อว่า “ชัคกา ชูลู” ตามพระนามของจักรพรรดิชาวแอฟริกา เขาเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน 2,000,000 ดอลลาร์ฐานที่โดนข้อนพลาสติกบาดลึก 4,200,000 ดอลลาร์ฐานที่ตาเจ็บจากการก่อสร้างเพดาน และอีก 4,000,000 ดอลลาร์ฐานที่ผู้คุมทำยาแก้แพ้เขาหาย นอกจากนั้นยังเรียกร้องอีก 3,200,000 ดอลลาร์โดยหาว่าเจ้าหน้าที่ให้เวลาเขายื่นเอกสารฟ้องร้องไม่เพียงพอ”

หลักการคัดเลือกคอลัมน์ประจำของนิตยสารสรรสาระ

1. หลีกเลี่ยงการนำคอลัมน์ประจำมาไว้รวมที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของเล่ม ควรกระจายไว้ทั่วทั้งเล่ม
2. เรื่องเล่าในคอลัมน์ประจำควรมีความสมดุล เริ่มต้นคอลัมน์ด้วยเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ของคอลัมน์ ส่วนเรื่องแปลกๆ ควรไว้กลางคอลัมน์
3. คอลัมน์ “ข่าวจากโลกการแพทย์” “เรื่องเล่าจากทั่วทิศ” “หนึ่งนาทีกับความในใจ” และคอลัมน์ตลกต่างๆ ควรมีอย่างต่ำ 2 หน้า

4.3 * เรื่องสั้นท้ายหน้า (Filler)

เรื่องสั้นท้ายหน้าอาจเป็นเรื่องตลก เก๋ชีวิตที่กินใจ ขบขัน การเล่นคำ ข้อมูลแปลกๆ เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสังคม หรือ ข่าวสั้นๆ เรื่องสั้นท้ายหน้าต้องผ่อนคลายแก่ผู้อ่าน อ่านเข้าใจง่าย มีรสนิยมน เป็นตลกสร้างสรรค์ ไม่เสียดสี คูหมิ่น ไม่ผิดศีลธรรม เป็นเรื่องที่มีจุดสำคัญ จดจำได้ง่ายและสะดวกต่อการเล่าสู่กันฟัง ตัวอย่างเช่น

“จุมพิต: วิธีที่คนสองคนจะได้ใกล้ชิดกันจนไม่สามารถมองเห็นความผิดพลาดของกันและกัน”

“หมาส่วนใหญ่มีความจริงใจ ทำให้มันเป็นที่เอ็นดูรักใคร่ของคน คุณพูดบ๊ายบายกับมันอย่างไรก็ได้ มันจะแค่มองคุณด้วยสายตาที่ว่า “โอ้โฮ เจ้านายพูดถูกแล้ว ผมไม่เคยนึกแบบนี้มาก่อนเลย””

“ลูกสาววัย 12 ขวบของดิฉันนำฟิล์มไปล้างอัดที่ร้าน พอรู้อัตราค่าบริการแบบหนึ่งชั่วโมงได้ และแบบปรับภายในสามวันซึ่งถูกกว่ามาก เธอจึงถามว่า “ถ้าหนูทิ้งไว้กับคุณหนึ่งเดือนล่ะคะ””

หลักในการคัดเลือกเรื่องสั้นท้ายหน้าของนิตยสารสรรสาระ

1. เรื่องสั้นท้ายหน้าควรมีอยู่ท้ายบทความอย่างต่ำร้อยละ 80 ของทุกเล่ม เช่น ถ้าเล่มหนึ่งมี 21 บทความ จะมีบทความที่ไม่มีเรื่องสั้นท้ายหน้าได้ไม่เกิน 4 เรื่อง
2. ควรเลือกรเรื่องสั้นท้ายหน้าที่มีความยาวแตกต่างกัน ไม่ควรมีเรื่องสั้นท้ายหน้า 1 บรรทัด เกิน 2 เรื่องต่อเล่ม
3. ไม่ควรใช้เรื่องสั้นท้ายหน้าที่มีความแตกต่างกันหลายเรื่องในบทความที่เหลือที่ว่างมาก ควรจัดกลุ่มเรื่องสั้นท้ายหน้าที่มีเรื่องราวที่ใกล้เคียงกันหรือเลือกรเรื่องสั้นท้ายหน้าที่มีความยาวเพียง 1-2 เรื่อง

---

* เรื่องสั้นท้ายหน้า (Filler) หมายถึง ย่อหน้าสั้นๆ หรือ เรื่องเล่าสั้นๆ ใช้สำหรับการออกแบบจัดหน้า ช่วยเติมหน้าให้ครบบรรทัด

4. หลีกเลี่ยงเรื่องสั้นท้ายหน้าที่มีเรื่องคล้ายกับเนื้อหาในบทความ เช่น บทความกีฬา ไม่ควรต่อท้ายด้วยเรื่องสั้นท้ายหน้าเรื่องนักกีฬา เป็นต้น

¹ขั้นตอนการคัดเลือกคอลัมน์ประจำและเรื่องสั้นท้ายหน้าของนิตยสารสรรสาระ

1. รับจดหมายจากผู้อ่านที่ส่งเรื่องมาลงในคอลัมน์ประจำหรือเรื่องสั้นท้ายหน้า
2. บรรณาธิการประสานงานคัดเลือกเรื่อง และเก็บรวบรวมเป็นหมวดหมู่ก่อนส่งให้บรรณาธิการอำนวยการคัดเลือก
3. บรรณาธิการอำนวยการคัดเลือก พร้อมตรวจแก้
4. บรรณาธิการประสานงานตรวจสอบข้อมูลของเรื่องที่คัดเลือกแล้ว
5. ผู้ประสานงานกองบรรณาธิการติดต่อเรื่องลิขสิทธิ์กับผู้เขียน
6. บรรณาธิการประสานงานส่งแปลเป็นอังกฤษและส่งให้แผนกตรวจเรื่องสั้นท้ายหน้าและคอลัมน์ประจำที่สำนักงานใหญ่ตรวจสอบและรับรอง
7. ลงพิมพ์ในนิตยสารสรรสาระได้

4.4 ²บทความดัดแปลง (Adaptation article)

บทความที่มีความพิเศษสำหรับนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์ประเภทหนึ่ง ได้แก่ บทความดัดแปลง เพราะนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์มีการตีพิมพ์ในหลายประเทศ กลุ่มผู้อ่าน 100 ล้านคนทั่วโลก ที่ต่างกันทั้งชนชาติ ศาสนา ขนบธรรมเนียม บทความที่ตีพิมพ์ในฉบับอเมริกาอาจจะเหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นชาวอเมริกัน แต่ไม่เหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่านชาติอื่น ดังนั้นนิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์จึงคิดค้นการดัดแปลงบทความขึ้น

บทความดัดแปลงคืออะไร

นิตยสารริคเตอร์ส ไคเจสท์ฉบับอเมริกาจะมีบทความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เป็นความสนใจทั่วไปที่เหมาะสมกับคนอเมริกา นอกจากนี้ ริคเตอร์ส ไคเจสท์ฉบับต่างๆ ก็จะมีบทความลักษณะเดียวกัน แต่เหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่านภายในประเทศของตนเอง

บรรณาธิการประจำริคเตอร์ส ไคเจสท์ฉบับต่าง อาจจะประเมินได้ว่าบทความลักษณะนี้สามารถทำให้เหมาะกับกลุ่มผู้อ่านในประเทศตน โดยดัดแปลงเกร็ดชีวิต สถิติ คำพูด ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

¹ สัมภาษณ์ จิตติมา สิริขจร , บรรณาธิการประสานงานนิตยสารสรรสาระ , 6 ตุลาคม 2541.

² สัมภาษณ์ เกียรติสุดา สุริยศ , บรรณาธิการอาวุโส , 16 ตุลาคม 2541.

วิธีการดัดแปลงของแต่ละบทความก็มีความแตกต่างกันออกไป บางครั้งดัดแปลงการเริ่มเรื่อง และคำพูดใหม่ก็เพียงพอ แต่บางบทความก็ต้องดัดแปลงทุกย่อหน้า อย่างไรก็ตามการดัดแปลงไม่ควรจะทำให้ประเด็นของบทความเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม การดัดแปลงบทความ เริ่มในนิตยสารรีดเดอร์ส ไคเจสท์ ตั้งแต่ประมาณต้น ปี 1950 ซึ่งจนกระทั่งปัจจุบัน บทความหลายพันชิ้นได้ถูกดัดแปลงเพื่อความเหมาะสมและตีพิมพ์เพื่อผู้อ่านทั่วโลก

การดัดแปลงบทความมีไว้เพื่อสร้างบทความภายในประเทศ (Original article) ในปี พ.ศ. 2539 นิตยสารสรรสาระมีบทความดัดแปลงที่พิมพ์ตลอดปี 16 เรื่อง แต่ในปี พ.ศ. 2540 มีบทความดัดแปลงลดลงเหลือ 12 เรื่อง สำหรับปี 2541 มีบทความดัดแปลงเพิ่มเป็น 18 เรื่อง

ประโยชน์ของการดัดแปลงบทความก็คือทำให้บทความเหมาะสมกับผู้อ่านในแต่ละประเทศ สำหรับบทความที่เหมาะสมแก่การดัดแปลงก็คือบทความประเภทวิธีการและศิลปะการดำเนินชีวิต

ขั้นตอนในการดัดแปลงบทความ (Adaptation process)

1. บรรณาธิการอาวุโสมอบหมาย (Assigned) ให้นักเขียนอิสระดัดแปลงบทความ
2. นักเขียนส่งบทความ (First version received) ที่ดัดแปลงแล้วกลับมาให้บรรณาธิการอาวุโส
3. ถ้าบรรณาธิการอาวุโสพิจารณาว่าบทความไม่มีข้อมูลที่เพียงพอที่จะสั่งให้หยุดการเขียนขั้นต่อไป (Kill)
4. ถ้าบรรณาธิการอาวุโสพิจารณาว่าบทความมีคุณภาพดีพอที่จะส่งแปลเป็นภาษาอังกฤษ และส่งไปที่บริษัทรีดเดอร์ส ไคเจสท์ สำนักงานใหญ่ที่นิวยอร์กเพื่อทำการตรวจแก้ (Revised version)

ขั้นตอนในการดัดแปลงบทความใช้เวลาติดต่อนักเขียนก่อนการพิมพ์ประมาณ 4 เดือน ใช้เวลาเขียน 1 เดือนและติดต่อกับสำนักงานใหญ่ 1 เดือน และต้องทำขั้นตอนตรวจสอบข้อมูลเพื่อความถูกต้องสมบูรณ์